

ESPANYA RECOLZA ELS SENYORS DE LA GUERRA, ELS TRAFICANTS I ELS CRIMINALS A AFGANISTAN

Entrevista a Malalai Joya, diputada afganesa expulsada del parlament per les seves crítiques a la ocupació i als senyors de la guerra.

Emma Gascó Falque
Diagonal, número 89
13/11/2008
www.diagonalperiodico.net

Malalai Joya va viatjar a Madrid el passat 30 d'octubre, convidada per Diagonal i la llibreria associativa Traficantes de Sueños. Aprofitem aquesta visita de la diputada i activista afganesa per entrevistar-la.

“El Parlament afganès és pitjor que un estable. Molts dels seus membres són els assassins i els enemics del poble afganès”. Aquestes declaracions en una entrevista televisiva van ser l'excusa que va donar peu a l'expulsió de Malalai Joya del Parlament al maig de 2007. Poc després, aquesta jove diputada va demanar perdó en públic als animals de l'estable “per comparar-los amb criminals”.

No era la primera vegada que Malalai Joya assenyalava als assassins. Al 2003 va aconseguir prendre la paraula a l'assemblea tradicional afganesa, la Loya Jirga, per exigir que els senyors de la guerra que dominen l'assemblea fossin jutjats. A aquesta intervenció li van succeir les amenaces de mort i de violació, els insults i quatre intents d'assassinat. Però Joya s'havia guanyat el respecte dels habitants de Farà, la seva província, que la van escollir com a diputada a les eleccions de 2005.

Aquesta “musulmana laica”, com ella mateixa es defineix, només va poder exercir dos anys com a diputada. El seu discurs és massa incòmode. “Represento als que lluiten per una democràcia real, als que no tenen res (...). A Afganistan ens enfrontem a dos grans enemics: els d'aquí i els de fora. Els de fora financen i negocien amb els de dins. Volem que se'n vagin les tropes d'ocupació i poder concentrar-nos en l'enemic intern. (...) Després no serà fàcil acabar amb els criminals, però almenys només lluitarem contra un únic enemic”.

Quan li pregunten per la situació de la dona, la diputada explica: “Abans anava amb burka, ara porto burka i una escorta de cinc homes armats”. Cada setmana Joya canvia de casa, quan deixa de ser segura. Sovint rep amenaces telefòniques. Li han pres el passaport diplomàtic i a Kabul tornarà d'incògnit, per esquivar a aquells que volen fer-la callar.

Algunes persones li aconsellen que no torni. “Però el meu lloc està allí”, afirma Joya. Filla

d'un estudiant de medicina, ha passat quasi 15 anys en camps de refugiats, degut a la invasió de la URSS al 1979. Quan va tornar a Farà, uns amics li van dur una bossa plena de cartes. Eren de la gent a la que ella havia ensenyat a llegir i escriure al camp de refugiats. "No puc deixar de lluitar per tota aquesta gent".

Diagonal: Has recorregut la decisió del Parlament afganès per la que se t'expulsa. Quina és la teva situació actual?

Malalai Joya: La meva expulsió és il·legal. L'article 70, que va ser aprovat per aquest cas particular, va completament en contra de la llibertat d'expressió. Però els parlamentaris democràtics són poquíssims. Ha estat difícil trobar un advocat defensor, per seguretat i per recursos econòmics. Ara que ja el tinc, ni tan sols li permeten creuar la porta del Parlament. L'últim que li han transmès és que puc tornar si em disculpo per haver-los criticat, però no penso disculpar-me per dir la veritat.

D: Quines són les teves crítiques al Parlament afganès?

MJ: Les eleccions de 2005 es van realitzar a punta de pistola. El Parlament està dominat per senyors de la guerra, traficants d'opi i criminals de guerra, que són titelles d'EUA i els seus aliats. Aquests criminals -els antics titelles de Rússia, els fonamentalistes que va incentivar la CIA, etc.- haurien de ser jutjats. Però tres generacions diferents d'assassins s'han unit i, com que representen el 80% dels escons, han aconseguit aprovar una llei d'amnistia per a sí mateixos. Per si fos poc, molts segueixen perpetrant crims. Tres comandants van violar a una dona i se li van orinar a la boca davant la seva família. Pels seus vincles amb el Parlament gaudeixen de total impunitat. Un comandant, Piram Qul, ha matat a dos nens, de sis i set anys, de forma brutal: els va lligar amb pedres i els va tirar al riu. Quan la gent va trobar els cadàvers va sortir al carrer. Però qui escolta a la gent?

D: Què opines de Karzai?

MJ: Karzai és un titella d'EUA. Per les eleccions, hi havia dos candidats amb possibilitats: un conegut criminal de guerra i Karzai, que en el seu moment va prometre no vendre's. La situació del país és cada dia més difícil i Karzai vol augmentar les tropes, perquè el tema central és la seguretat i no la democràcia. La gent el ridiculitza, diu que ni tan sols és alcalde de Kabul. Són els partits fonamentalistes els qui controlen els poders legislatiu, executiu i judicial. El propi Karzai ha admès que hi ha titelles d'Iran i Rússia al Govern. Els únics que estan satisfets amb Karzai són els països propers, perquè acumulen poder, i EUA, que vol mantenir una situació d'instabilitat a la zona per la seva pròpia política estratègica.

D: Quina és l'actuació de Karzai respecte el tràfic d'opi?

MJ: La paraula més apropiada per descriure Afganistan avui és 'infern'. La política que va dur a terme la CIA va transformar el país en un sistema de màfies de l'opi. Es cultiva el 93% de tota la producció mundial. Quatre persones del Govern són senyors de la droga i les tropes estadounidenques també han entrat en aquest negoci brut. És un secret a

veus. Sense anar més lluny Ahmed Wali, el germà de Karzai, al qui anomenen petit Bush, és un conegut traficant d'opi a Kandahar.

D: Què fa Espanya a Afganistan?

MJ: Com que és aliada d'EUA, fa el mateix: crims de guerra. No puc trobar una paraula més explícita. Espanya està recolzant als senyors de la guerra, als traficants d'opi i als criminals de guerra a Afganistan. Ens donen una imatge molt negativa del que significa la democràcia per Espanya. Les tropes d'ocupació han d'abandonar el nostre país. Recolzen a feixistes com Jomeini, Mussolini o Pinochet. Hauria de fer-li vergonya a Bush i als seus aliats haver envaït Afganistan i estar recolzant a aquesta gent.

D: Quina és la situació de la dona?

MJ: És horrible. En aquests 30 anys de guerra mai havíem estat tan malament. A les ciutats grans algunes dones segueixen tenint accés a l'educació i a un treball. Però el problema de la seguretat és tan greu, hi ha tantes violacions que moltes tenen por de sortir al carrer. El 87% afirma haver sofert agressions, la majoria de caràcter sexual. Els segrestos i els casaments forçats estan a l'ordre del dia. Els exemples d'agressions brutals són molts: amputacions de dits, de nas i orelles, cremades amb aigua bullint... La impunitat és total. No és d'estranyar que el 95% de les dones sofreixi depressió i que l'índex de suïcidis s'hagi disparat.

D: Millorarà la situació amb Obama com a president d'EUA?

MJ: Obama ha declarat que traurà les tropes d'Iraq i que augmentarà les d'Afganistan. No crec que res millori gràcies a ell. Crec que decebrà a moltes persones de tot el món, sobretot a la gent del seu propi país (crec que convé separar als ciutadans dels governants que prenen decisions errònies). La política estratègica d'EUA està dissenyada des de fa 60 anys per la CIA. Les mans dels governants estadunidencs estan plenes de sang. Les mans d'Obama no seran una excepció.

D: Quina és la teva opinió del treball que realitzen les ONG estrangeres?

MJ: Al nostre país aixequen una pedra i surt una ONG. La major part són corruptes, tan les estrangeres com les nacionals. Afganistan és com una vaca, cadascú en vol el seu tros. Se suposa que s'han invertit més de 18.000 milions de dòlars en la reconstrucció, però els diners han acabat en mans d'uns pocs. A la Conferència de París d'aquest any s'han promès 21.000 milions de dòlars. Però aquests diners no només no arribaran mai, sinó que enfortiran als enemics del poble afganès i aguditzaran l'esquerda entre pobres i rics. Ramazan Bashardost, ministre de Planificació del primer Govern de transició, va denunciar la corrupció entre les ONG i va voler tancar-lis la porta a moltes, però Karzai s'hi va oposar, així que Bashardost va dimitir. Ara es prepara per les properes eleccions presidencials i està rebent molt de recolzament.

D: No pertanys a cap partit, qui et recolza?

MJ: Em recolzen homes i dones pobres, que creuen en la democràcia i estan farts dels senyors de la guerra. També els intel·lectuals afganesos democràtics, fora i dins del país, i la societat civil de països estrangers, que em donen veu i m'ajuden a pagar la meua escorta. Si avui estic viva és gràcies a ells. Inclús han amenaçat de mort a un periodista que em va fer una entrevista fa poc. Això demostra que són vulnerables. Jo no tinc por a la mort, li tinc por al silenci polític, que duu a la injustícia i amaga la veritat. Un dia tots morirem, però la veritat és poderosa, no es pot amagar. Ningú podrà silenciar la veu del poble afganès. Hi ha moltes Malalais anònimes a Afganistan, molt més valentes que jo. Elles són el futur d'Afganistan.

Afganistan, Estat tap

Segons Joya, la naturalesa de les guerres d'Iraq i Afganistan no és diferent: “La principal causa de la guerra d'Iraq és el control del petroli. Afganistan s'ocupa per dos motius: per controlar als poders asiàtics (Iran, Índia, Pakistan, Xina...), gràcies a la seva situació geogràfica, i per controlar el negoci de l'opi. Han convertit el país en el centre de la màfia de la droga, molt més que en el període dels talibans”. La diputada recalca que la indústria de l'opi mou 600.000 milions de dòlars l'any i satiritza sobre la relació entre les tropes i els talibans. “Juguen al gat i a la rata amb els terroristes. La meua gent bromeja amb el fet de que la superpotència mundial i els seus 40 aliats no poden vèncer a un grapat de talibans, homes de mentalitat medieval, que amés van ser 'creats' per la pròpia CIA. A les notícies, quan surt que han mort 15 o 20 talibans, en realitat són víctimes civils”.

Les víctimes civils de la OTAN

Segons Marc Herold, expert en Afganistan, “les morts de civils per atacs aeris no són accidents o errors; estan perfectament calculats”. Herold és autor del llibre 'Afganistan com un espai buit. El perfecte Estat Colonial del segle XXI'. Joya fa referència al llistat de víctimes que porta el professor Herold (www.avmp.info) i recorda els pitjors casos del passat estiu: “El 6 de juliol EUA va bombardejar un casament a la província de Nengarhar, van matar a 47 civils, incloent a la núvia. Encara no s'han pronunciat al respecte. El 22 d'agost, en un bombardeig en un poble de l'oest, van morir 90 persones”. Segons dades de la ONU, 60 d'aquests morts eren nens. La diputada afegeix: “Ni tan sols tenim llibertat de premsa per denunciar el que passa. El cas de Parwiz Kambakhsh ho demostra clarament. Se'l va empresonar per descarregar un article d'una pàgina web iraniana i se'l va amenaçar amb ser penjat. Al final l'han condemnat a 20 anys de presó”.

Futur polític

“En els últims 30 anys, a Afganistan s'han comès tota classe d'atrocitats en nom del socialisme, la religió, la llibertat i la democràcia”, explica Joya. “Per sortir de la situació actual el que el país necessita és recolzament internacional, no tropes d'ocupació. Si tota aquesta política no canvia, el proper president serà un candidat al qui recolzi la màfia i EUA”. Fa unes setmanes Joya es va entrevistar amb afganesos residents a Gran Bretanya. “M'han demanat que em presenti a les eleccions. Ja abans, després de la meua

primera intervenció a la Loya Jirga, hi va haver gent que em va animar a presentar-me. Aleshores tenia 25 anys, ara en tinc 30. Ni tan sols podria per la meua edat. Però la gent no veu la meua edat. Això demostra el contrari que són els senyors de la guerra. Però, si en un futur em presentés tinc clara una cosa: no seré una marioneta i no tindrè cap vincle amb la màfia”.

EL GOVERN I PARLAMENT AFGANÈS: UNA PETITA MOSTRA

YUNUS QANUNI

President del Parlament. Ministre de Defensa durant el sagnant any de 1992. Assenyalat per la ONU com un dels responsables d'expulsar il·legalment a famílies pobres a Kabul per construir mansions, entre les que s'hi troba l'Ambaixada d'Espanya a Afganistan.

ABDUL KARIM KHORAM

Ministre de Cultura, Informació, Turisme i Joventut. Membre de la milícia preferida de Ronald Reagan, Hezbe Islami, del cabdill Gulbuddin Hekmatiar. Va afirmar al 2007 que “els periodistes suposen un perill major que els talibans”. Es va negar a ser fotografiat “per una dona”.

ABDUL KARIM KHALILI

Vicepresident. Ministre d'Economia entre 1993 i 1995, època particularment sagnant. Líder de Hezbe Wahdat, partit creat i recolzat per Iran. Al 2007 va encapçalar una manifestació on 20.000 mujaidins van cridar “Mort a Malalai Joya!” i “Mort als Drets Humans!”.

ABDUL RASHID DOSTUM

General. Començà a les ordres del govern pro-soviètic i ha estat aliat de quasi tots els bàndols. Recentment ha estat cessat del seu càrrec de cap de l'Estat major de l'Exèrcit per segrestar, torturar i violar amb una ampolla a Akbar Bai, cabdill rival.

ABDUL RABI RASUL SAYYAF

Parlamentari. Un dels primers amfitrions de Bin Laden. Segons The Guardian, al juny de 2006, “en vigília de la massacre de civils xiïtes a Afshar al 1993, el líder jihadí Abdul Rasul Sayyaf va dir als seus subordinats: 'No en deixeu ni un amb vida, mateu-los a tots’”.

BURHANUDDIN RABBANI

Parlamentari. Líder del partit Jamiate Islami, grup amb sagnant historial de brutalitats contra el poble afganès. President afganès entre 1992 i 1996, quan Kabul es va convertir en un munt de runes. Només al 1994, van morir més de 25.000 civils kabulís.